

Janko Samec:

Božji orač.

Glejte ga, glejte... no, Jurija-vojščaka!
S konja je skočil in plašč svoj je slekel;
zgrabil za plug je, od zore do mraka
brazdo za brazdo čez polje je vlekel.

Čudom so čudile drobne se ptice,
kot da bi zrle v nebeška čudesa;
v slutnjah vzdrhtele so mlade cvetice,
tiho šumela so bujna drevesa.

On pa oral je in zlahtna semena
sipal na zemljo iz polne je roke.
Potlej spet skočil je konju v stremena,
z njim odbrzel čez zelene je loke.

Pa se v nebesih je zmislil Bog Oče:
»Peter, zalijmo, ker zemlja je suha!« —
In sta semenu dodala še moče:
žito je zrastle in dalo je kruha!